

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094382656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

mig, liksom bedende, men som så hurtigt vender sig andre steder hen. Mangfoldige gange om dagen slår der mig en mundfuld stinkluft i møde, svarende til et større antal af mine bekendte, men her kan jeg ikke med synderlig bestenubed skælnes mellem de enkelte; det er min eneste omgang med dem: jeg får dem ind gennem næsen, intet videre.

Fra et sted hører jeg en mængde træskotrin buldre om i vild energi; hun hade osse en halv snes børn, husker jeg; af og til kan enkelte barneskridt akkompagnere de flittige træsko. Og der er dovne trin, flyvende, begejstrede trin, livstræt slæbende trin, drømmende, usikre og klodsede trin, afmålte, retskafne trin, lette, springende, levelystne trin – de nærmer sig og fjerner sig omkring mig, jeg kender dem alle, men ingen sier noget mer. Af ande, mer intime bekendte får jeg endnu håndtryk, omfattende, bløde, højtidelige tryk, faste, rykkende, imodekommende tryk og klamme, ufølsomme tryk som et tag i en død torskehale – mer har jeg ikke med dem at gøre.

Vi svinder hen; mig er der endnu mest igen af, skönt: er dette mit legeme? Er jeg ikke død og min sjæl sat som en snyltegast på en anden? Blir jeg ikke slæbt omkring på en anden, hvis sansen og tanken jeg med undren og uforståelse tar del i?

Det må være så, ti der er et hul, der er et manglende led –
Jeg er død, dær er det manglende led!

Hu, nu er alting tåge og søle; jeg har kun mig selv at se på: en elendig, indskrumpet mandling, der sjokker op ad uhyre lange bakker gennem gråt snavs bære for at komme op på bakken og stå stille i snavs og spejle efter, om der skulde være noget værd at se bag ved den: der er snavs. Jeg humper altid omkring på mine væmmelige krumme skeletben; jeg ved ikke, hvad det er, jeg leder efter, men noget må jeg ha tabt; jeg skal altid op på bakker for at stirre ned på den anden side af dem med mine rindende øjne, og ingenting er der at se, men der er endnu et håb, nej intet håb, men så er der da i alt fald en vis spænding i, at der er bakker til,